

косто поне за софийската продажба можеше да има по-бързи сведения и парични резултати. Обаче, не материалният въпрос е възбуждал толкова тримата редактори, колкото моралната страна: сториха ли очакваното от самите тях?

- Да видиме, - казваше Ведбал, - дали се е родило момче, както искахме, или момиче...

И самокритиката започна:

- Слаби сме с художници. Цветан Нойков рисува, колкото да не излезе списанието без картина. /Друго е в "Българин": Божинов! Райко Алексиев! / Толкова сме слаби откъм художник, че дори и заглавието на списанието е набрано с грубовати печатарски букви. Този е въпрос № 1. Материалът е задоволителен, но трябва да привлечем още пера. На всеки случай, не сме зле: тримата от Пловдив са добри, а и ние, софийските трима, вече имаме име пред читателя. Но - никога не трябва да се ляга върху лаврите. Прочее, напред!

В първия брой беше посочен, като редакционен адрес, домът на Ведбал - ул. "Овче поле" № 66, но този адрес се оказа неудобен, поради отдалечеността си, та от втория брой беше посочен домът на другия редактор - бул. "Дондуков" № 68. И печатницата - на същия булевард, и цинкографията - точно срещу редакцията, и "Борисовата" градина - по-близо...

Във втория брой вече се появи нова сила: "На баща ми син" /Крум Кюлявков/, с две стихотворения: "Очи" и "Стела".

- На Крума трябва да държиме много, - казваше Ведбал, - той е и по-възрастен, и по-опитен от нас. С него печелиме.

Самият Ведбал взе участие в брой втори пак с четири /!/ стихотворения: едно неподписано, едно - с подписа на издателя Георги Димов, едно - с новия ~~не~~ псевдоним "Лорд Вилмон" и едно - с Ведбал. А беше помогнал и на Цветан Нойков да напише едно стихче. Друга нова "сила" беше "Ойен С." /Димитър Симилов/, който възпяваше "Илаха-ли", съперничаща по това време на Лорелай...

Едно от стихотворенията на Ведбал в бр. 2 - "В минути на веселие", беше написано на 1 януари 1917 г., под вдъхновението на новогодишната вечеринка в салона на Безплатните ученически трапезарии, на края на ул. "Пирот" /сега - ул. "Ицанов"/. В къщата стара сграда на тази трапезария, юбунарският пролетариат се отдаде на обичайно новогодишно веселие, и Ведбал не можал да не го възпее: